

———— Keszthelyi György

A JÁRAT

Naponta felszállsz az egyik járatra,
valaki mindig henyél egy ülésen,
többnyire én vagyok az a potyautas,
se pénzem, se jegyem,
sejtelmem sincs, hányadik énem
jelzi az irányvonalat. Szeretnem
illene, óvatos szavakkal,
vagy gondozatlan kertedet ásnom –
lebontom a mennyezetet érted,
feldarabolom a gép szárnyait,
béresed leszek, napszámos cseléded,
lehullunk, mint gesztenye a fáról,
egymásba költözünk két szívverés között,
együtt élünk – kilakoltatott
betűrendekként – hontalan szótan...
vacogunk a tömbházak mögött,
feloldódunk a sáros avarban.

REKVIEM

Lőni fognak – mondtam, amint elkattantak,
egyesek átkozódtak, mások fohászkodtak,
csak egy fiatal lány reszketett eszelősen.
Az ég megreccsent, leereszkedett,
mint agyagviskóban a mennyezet,
felszipantotta a sivár relikviákat.

Hason csúszunk a lovas szoborig, majd
sápadtan, mint az életunt székelyen,
hazáig támolyogtunk a falak védelmében.

A bűnbánat házán torony, harangok, láz,
itt-ott fagyoskodó, vénülő stréberek.
Ma éppen nincs se fülem, se szemem,
képtelen lennék célba hallgatni, nézni,
mindössze a lebegő emlékezet:
ahogy a központban állnak, vonítanak
a célkeresztben rögzített kísérleti ebek.

Vakvágány, zsákutca, őszinte kudarc,
vajon majd holnap ezért ki fizet?
Hosszú limuzinok, mint egy-egy szerelvény,
selyemnyakkendők, mutatós öltönyök,
kártyavető, igényes zsebek...
kérek egy kávét, egy gyufaszálnyi tüzet,
meg egy hibás óraszerkezetet.
Tábornokok és tisztai szolgák,
paloták, bunkerek, pinceszobák,
mintha szirénák kornyikálnának,
mintha már rothadó testek bűzlenének.
Fin del mundo – idegen világvége.
Csalánt ültetek fényűző kertetekbe,
gondnoka vagyok az óriás temetőnek.

ÍTÉLETEK NAPJA

Jézus harmincéves volt, amikor tanítványokat
toborzott maga köré.
Akkortájt alvadt vér pecsétjét viselte
minden alkonyat.
Arcom már rég nyugatra néz,
amerre szinte izzik már a nap.
Betöltöttem a hatvanat,
csak állok egy vidéki peronon,
s árva gyermekként immár egy éve elvándorolt
anyám kézfejét szorítom.

Banális érv, közhely: emberöltő...
hazugságszagú a mindenség vége.
Ezért nem vonz magához a sínpár,
sem az ellenőr feslett felesége,
sem a vekkerként kattogó gyorsvonat.
Szélnek eresztem tanítványaim,
koslathatnak falkában országszerte.
Oda se neki! Ez is egy fordulat!
Vádlott vagyok, süket és néma elítélt,
senki sem mossa kezeit sorsomért,
a görbe szeg számomra ócskavas.
Pedig bűnöm mély, eredendő. Erről senki sem szól.
Tavaszközleg, majd újra eltesszük
Jézus urunkat láb alól.

PROVINCIÁM

Provinciámon nincsenek lucfenyők,
de még a kókuszpálma sem nő,
van viszont tucatnyi átutazó nő,
vagy olyanok, akik a placchoz láncolódtak.
De létezünk mi is a várótermekben,
idézget bennünket egy másik biblia –
Aki már megvénült, örökre itt marad.

Kábé tízméterenként a járdán egy-egy fapad,
éjszakánként keresztutat járnak,
tántorognak az élőhalottak, arcukon sebhelyek –
a napi agónia mellékhatásai.
Elmúlásukról mit sem sejtjenek.
Az említett padok stációk.
Előttük epe, bélsár, nejlonpalackok.

Környezetemben talán csak magam vagyok (?),
nincsenek nagyáruházak,

ránctalanító krémek, állandó ügyfelek.
De van elég bűnper, vonatfüst, vazelin.
Elavult széken ülök kegyvesztetten,
eszembe jutnak a paradís őserdők,
de csak egy molyrágta holdkaréjt látok,
őssejteket, kihalt madarakat.

AHOL A HOLLÓ

Édesanyámnak

Ahol a holló, ott a pince.
Két méterrel fölöttem állok
földhöz ragadtan.
Ide kötődtem, mint a háziállatok,
mint a lánc. A fájdalom bilincse
mint széthulló jéghegy
végigcsörög a fák között.

Az, aki fekete ruhába öltözött,
igényeit is a szemétkébe dobta.
Bújócskát játszik a gyökerek alján
minden cáfolattal. Talán éppen
ezért bámulok olyan semlegesesen.
Mint lehúzott sorompó, az idő is áll.
Én pedig égek bőszen vagy csendesen,
mint máglyává avatott gyufaszál.

MAGÁNY

Magány, társtalanság, erről lehetne szó,
minden visszatükröződik
a lakatlan tekinteten,
a nedves tenyereken,
a bágyadt, billegő hőmérsékleten.
Pár órányi alvás, ritka fenyőliget,
egyedülálló, üres diákszálló,
hányingerek a porlepte udvaron,
csillagközi gyalogtávolságok,
latorállapotok a körkörös gangon,
fával fűtött, füstös napszakok.

Gyerekejjel aggastyán vagyok,
süket, de tapasztalt holló.
Hatalmas szárnyaim az égre csimpaszkodnak,
baljós árnyékuk magába szürcsöl
minden kiszáradt kutat,
meddő sivatagot.

BETÉVEDEK A RENDSZERBE

Elindulok, de két lépés között
Ady konflisa döcög át rajtam,
mögöttem hintó, előttem tapsvihar,
hosszú féknyomok. Valami mást akartam.

*Derékig védőfalak mögött
állnak és leskelődnek,
fekete öltönyök, fekete ösztönök,
ennyire futja. Ki várhat el többet?*

Félúton már érzem és látom
a harc búzeit, a temetőőrt,

Babits bánata párolog belőlem,
fegyvertelen vagyok és letört.

*Sokan vannak ott, a fedezékben,
várnak és szövetkeznek,
nem tudják, hogy ma érkezem.
Honnan tudhatnák? Agyukban félhomály.*

Szendereg bennem annyi műfaj,
sebaj, van itt hely – filozofálgatok.
Szisz balsorsa, az elrontott ütem,
zörget céltalanul, feleslegesen.

*Köszálnak, libegnek,
jobb dolguk sosem volt – a folt
kitörölhetetlen. Ilyennek születtek,
egyre szaporodnak, mint az istenek.*

Kaput nyitok epikus higgadtsággal,
nyílik az ajtó is – szakadékká nő.
Tudja Isten, vajon mi okból
undorít ez a jelenidő.